

C/2024/2743

29.4.2024

Appel iværksat den 1. marts 2024 af Stadtwerke Leipzig GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Femte Udvidede Afdeling) den 20. december 2023 i sag T-55/21, Stadtwerke Leipzig GmbH mod Europa-Kommissionen

(Sag C-172/24 P)

(C/2024/2743)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Stadtwerke Leipzig GmbH (ved Rechtsanwältin I. Zenke og Rechtsanwalt T. Heymann)

De andre parter i appellsagen: Europa-Kommissionen, E.ON SE og RWE AG

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Rettens dom af 20. december 2023, Stadtwerke Leipzig GmbH mod Kommissionen (T-55/21), og Kommissionens afgørelse af 17. september 2019 om fusionen »E.ON/innogy« (sag M.8870, EUT 2020, C 379, s. 16) annulleres.
- Subsidiært og under alle omstændigheder hjemvises sag T-55/21 til Retten med henblik på enhver påkrævet afgørelse.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder advokat- og transportudgifter, som sagsøgeren har afholdt under sagen T-55/21.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen hviler på fem anbringender:

For det første anlagde Retten en urigtig fortolkning af EU-retten, særligt artikel 101 TEUF og i fusionsforordningens ⁽¹⁾ artikel 21, stk. 1. Det var forkert ikke at anvende artikel 101 TEUF på grund af angivelig blokerende virkning af fusionsforordningens artikel 21, idet man ignorerede beviserne for en kartelaftale mellem E.ON og RWE fremlagt af appellanten, og krænkede dennes proceduremæssige rettigheder ved ikke at tage hensyn til de omstændigheder, som sidstnævnte fremlagde.

For det andet var det forkert, at Retten ikke betragtede de administrative procedurer M.8870, M.8871 og B8 28/19 som integrerende dele af en enkelt fusion, der nødvendigvis burde have været undersøgt i forbindelse med en fusionskontrolprocedure, hvilket derved tilsidesætter fusionsforordningens artikel 3. På den ene side ville RWE's erhvervelse af en 16,67%-andel i E.ON have været udelukket. På den anden side ville fusionsbegrebet, der henvises til i fusionsforordningens artikel 3, sammenholdt med 20. betragtning hertil, være blevet tilsidesat.

For det tredje tilsidesatte Retten også fusionsforordningens artikel 2 ved en urigtig markedsvurdering, en urigtig vurdering af fusionens konsekvenser og en urigtig prognosehorisont samt ved en urigtig kvalificering af tilsagnene.

For det fjerde indeholder den appellerede dom åbenlyse mangler eller urigtige gengivelser af de faktiske omstændigheder, for hvilke der også blev fremsat en anmodning om berigtigelse af den nævnte dom.

Endelig stillede Retten for det femte overdrevne beviskrav, idet den ved flere lejligheder krævede, at sagsøgeren med hensyn til at bevise anlæggelse af åbenbart urigtige skøn oplyser resultatet af undersøgelser, der ikke er foretaget af Kommissionen, og fremlægger aritmetisk bevis for de konkrete konklusioner, som Kommissionen ville være nået frem til, hvis den havde foretaget en ordentlig undersøgelse. Retten tilsidesatte endvidere principperne om fordeling af bevisbyrden ved at afslå appellants anmodning om fremlæggelse af procesdokumenter.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 139/2004 af 20.1.2004 om kontrol med fusioner og virksomhedsovertagelser (»EF-fusionsforordningen«, herefter »fusionsforordningen«) (EUT 2004, L 24, s. 1).